

De pop

Zaterdagavond zit Ria zoals gewoonlijk in de kapel.

Haar pop heeft ze stevig in haar arm geklemd.

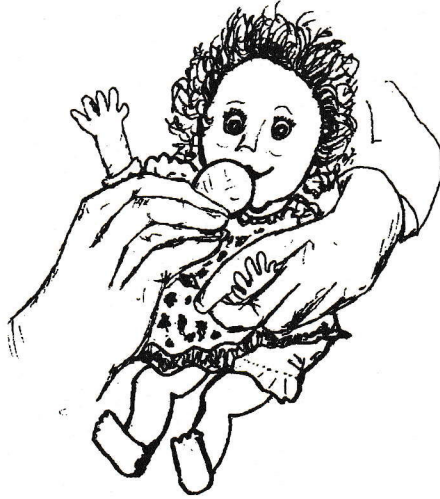
Als een trouwe levensgezellin begeleidt ze Ria
op haar levenspad.

Als ik straks Ria
de communie geef,
weet ik,

dat zij steevast eerst
de hostie naar de mond
van haar pop
zal brengen

om hem pas daarna zelf op te eten.

Zo drukt Ria op haar eigen manier uit,
dat zij het leven met haar pop echt deelt.

Eigenlijk had ik Ria deze avond niet verwacht.
Haar negentigjarige moeder, bij wie zij jarenlang
heeft gewoond, is gisteravond gestorven.
Ik merk weinig van haar verdriet,
als ik mijn medeleven betuig.
Ik vraag of zij in de dagen die komen gaan
afscheid zal nemen van haar moeder.
Ria knikt overtuigend.
"En je pop gaat zeker mee
om je te troosten?", vraag ik.
"Nee", zegt Ria resoluut,
"zij blijft thuis, want ze kan er niet tegen."

Als de viering begint
ontsteekt Ria de grote kaars
om te bidden voor moeder
en ook een beetje voor haar pop,
die nu verdrietig is.